

CHRISTINA LAUREN

Paradijs vol problemen

Vertaald door Lona Aalders

AMSTERDAM · ANTWERPEN

*Met dank aan alles wat ons op de been houdt:
groepchats, BTS, Harry en Taylor*

Proloog

Anna

Op dezelfde dag dat mijn echtgenoot uit ons appartement trekt, verschijnt *Resident Evil Village* bij PlayStation, en het zou je misschien verbazen welke van de twee de grootste emotionele impact heeft.

Ik ben natuurlijk geen monster; tijdens de twee jaar die we samen in deze woning doorbrachten hebben we het ook leuk gehad. Dus doe ik wat iedere vrouw zou doen die alleen een bank en een televisie aan de scheiding heeft overgehouden: ik plak een glimlach op mijn gezicht en kijk toe hoe West en zijn twee gespierde PhD-buddy's doos na doos, eetkamerstoel na eetkamerstoel, koffer na koffer en de rest van zijn negentig procent van de inboedel naar de klaarstaande verhuswagen dragen. Ik blijf achter in een nagenoeg leeg appartement en dat klinkt misschien wat sneu. Het was fijn om twee jaar lang gebruik te kunnen maken van Wests spullen, maar dit moment was nu eenmaal onvermijdelijk.

Het geeft me ook rust te weten dat het voor mij een stuk relaxter zal zijn om mijn spullen te pakken als ik over twee weken dit huis moet verlaten.

Buiten duikt West op uit de krochten van de vrachtwagen en springt soepel van de laadklep, hij kijkt op naar wat ongetwijfeld een perfect georganiseerde inlaadklus is. Je zou onze provisiekast moeten zien: als er een Nobelprijs voor strategisch inruimen bestond, zou West die gegarandeerd winnen. Mijn nauwkeurige

ex is achtentwintig, zuinig met woorden, en een van die bewonderenswaardig bekwame mannen die hun hand niet omdraaien voor ingewikkelde dingen zoals het invullen van belastingpapieren en het fixen van gaten in de muur. Dit maakt hem al erg aantrekkelijk, maar hij is ook nog eens lekker om naar te kijken. Een perfecte mix van lengte en spieren, al realiseer ik me ineens dat ik geen idee heb hoe lang hij is. Is het vreemd dat ik dat nooit heb gevraagd? Ik weet dat de meeste lange vrouwen altijd bezig zijn met de lengte van anderen, maar ik heb daar zelf nooit over nagedacht. Ik heb een hoop mannen gekend, sommige waren langer, andere kleiner, af en toe was er een even groot als ik. Ik weet dat West langer is dan ik, hij moest bukken toen hij me tijdens de bruiloft kuste.

Ik heb in eeuwen niet aan die dag gedacht, maar het is waarschijnlijk logisch dat ik er nu ineens wel aan denk. Die kus lijkt wel een heel leven geleden. Twee jaar later heb ik het gevoel dat ik de bank die ik mag houden beter ken dan hem.

Terwijl ik hier op de stoep sta, draait hij zich om en kijkt me aan, onze ogen ontmoeten elkaar en ik krijg een vreemd, wiebelig gevoel in mijn buik, een licht gevoel in mijn hoofd. Er is niets mis met mijn bloedsuikerspiegel; terwijl hij zijn spullen pakte heb ik een zak jalapeñochips weggewerkt. Het ligt ook niet aan het weer; het is mei en in Los Angeles betekent dat gematigde temperaturen. Gek, zeg. Ik denk dat het door hém komt.

De ogen van West hebben de kleur van zonlicht dat door een glas whisky schijnt. Zijn haar heeft dezelfde kleur, maar met nog iets meer zonlicht, en het is belachelijk dik. Alleen al zijn mooie haar heeft me waarschijnlijk voorgoed verpest voor andere mannen. Ik heb ooit geprobeerd om het te schilderen. Ik mengde Transparent Oxide-Red Lake met Old Holland Yellow-Brown, maar het lukte me niet om de juiste kleur te krijgen, en zodra ik me realiseerde hoe frustrerend dat was, wist ik niet meer waarom ik er überhaupt aan was begonnen.

West houdt ons intense oogcontact vast terwijl hij naar me toe loopt en vlak voor me komt staan. Ineens word ik overvallen

door de koortsachtige gedachte dat hij me gaat zoenen.

‘Ik denk dat dit alles is,’ zegt hij, en lol, natuurlijk gaat hij me niet zoenen.

‘Maar als ik toch nog iets vergeten ben, kun je Jake vragen om het op te halen.’

Jake: jongere broer van West (en maar een pietsje minder aantrekkelijk) en zo’n typische studievriend die alles van mijn universiteitsbestaan weet, maar mijn vader nog nooit heeft ontmoet. Hij woont hier een uurtje vandaan. Ik leerde West kennen via Jake, en nu zal Jake mijn laatste stukje verbinding zijn met West. Even voel ik verdriet bij die gedachte, maar dan herinner ik me mijn bank en de zombies die binnen op me wachten.

‘Komt goed, hoor,’ antwoord ik.

‘Je hebt kopieën van alle formulieren, toch?’ vraagt hij. ‘Mijn advocaat heeft alles nagekeken en het zou in principe allemaal in orde moeten zijn, maar je kunt hem altijd bellen als je vermoedt dat iets niet klopt.’ Hij is even stil, zijn ogen boren zich nog steeds in de mijne, alsof hij me voor het eerst echt probeert te zien. ‘Je hebt mijn nummer natuurlijk ook. Lees alles goed door en bel me als je nog vragen hebt.’

‘Doe ik. Fijn dat je alles zo goed hebt geregeld.’

Hij glimlacht, en zijn hele gezicht begint te stralen. Ik vraag me af waarom hij zo weinig lacht, maar bedenk dan dat ik hem nooit lang genoeg heb gezien om te weten of hij wel of niet lacht. Hij staat voor dag en dauw op om hard te lopen, brengt de hele dag door in een studiezaal of in de bibliotheek en zit vervolgens tot middernacht in de sportschool. Een behoorlijk contrast met mijn leven, dat zich of in de studio, of op zijn – nu mijn – bank afspeelt.

Ik weet niks meer te zeggen, dus probeer ik het gesprek af te ronden. ‘Gefeliciteerd, West, het is gelukt. Je bent vast heel blij.’

‘Absoluut,’ zegt hij, en hij duwt zijn handen diep in de zakken van zijn spijkerbroek. Ik ken hem alleen in zijn standaardoutfit bestaande uit gratis marathon-T-shirts en basketbalshorts; deze combinatie van versleten Levi’s en het zachte grijze T-shirt is

een verrassing zo aan het einde van ons avontuur. Ik had die eerlijk gezegd wel eerder en vaker willen zien. Mijn blik valt op de band van zijn boxer, die boven zijn broek uit komt, en het kost me veel moeite om mijn ogen ervan los te trekken en hem weer aan te kijken. 'Jij ook gefeliciteerd,' voegt hij eraan toe. 'Tijd voor nieuwe, grote avonturen.'

'Zeker weten,' reageer ik lachend. 'De wereld wacht met ingehouden adem op wat ik nu eens zal gaan doen.'

Hij lacht met me mee en het geluid zorgt voor een prettige rilling langs mijn rug.

Er valt een ongemakkelijke stilte, maar hij kijkt me nog steeds aan met die indringende blik en het lukt me niet om weg te kijken. Dit is óógcontact-oogcontact. Alsof we een staarwedstrijd doen, of geconcentreerd een reeks nummers in ons geheugen willen prenten omdat ons leven ervan afhangt, en ik weiger als eerste weg te kijken.

'Nou,' zegt hij uiteindelijk, 'dan was dit het, denk ik.'

'Ik wens je alle goeds.' Het klinkt nogal als een cliché, maar ik meen het.

'Ik jou ook.' West lacht weer die oogrimpeltjeslach en verdorie, ik wou dat ik die vaker had gezien. 'Tot ziens, Anna.'

'Tot ziens, West.'

We schudden elkaar de hand. Hij draait zich om en loopt naar de verhuishwagen, waar zijn vrienden staan te wachten. Ze propen zich in de cabine. Een van de vrienden draait het raampje naar beneden en zwaait naar me. Ik zwaai vrolijk terug, al heb ik geen idee hoe hij heet.

Ik voel ineens dat iemand naast me komt staan. Ik draai me om en zie onze buurvrouw Candi, in haar badjas. Dit is haar standaardoutfit en ik heb me tijdenlang afgevraagd wat ze de hele dag uitvoert. Maar ze bakt de lekkerste *key lime pie* en heeft iedere avond rond middernacht luidruchtige seks met Rob, haar man, dus ze heeft het duidelijk prima voor elkaar.

'Ga je verhuizen?' vraagt ze, en ze gluurde achter me naar het bijna lege appartement.

‘Pas over twee weken, hoor,’ vertel ik haar. ‘Maar West is net vertrokken.’

Haar aandachtige blik verplaatst zich van het bijna lege appartement naar mijn gezicht, ik voel dat ze me aanstaart. Als ik haar glimlachend aan wil kijken zie ik dat haar blauwe ogen groot zijn, en vol medeleven.

‘Holy shit, Anna, ik had geen idee. Gaat het wel?’

‘Ja hoor, prima,’ zeg ik en ik kijk naar het einde van de straat, waar de verhuiswagen afslaat en uit het zicht verdwijnt.

‘Oké,’ zegt ze weifelend. ‘Gelukkig maar.’ Ze legt een hand op mijn arm. ‘Maar ik ben er voor je hoor, als je met iemand wilt praten.’

Ik word ineens overvallen door een gelukzalig gevoel als ik me realiseer dat ik de schijn niet langer op hoeft te houden. Ik heb mijn bachelordiploma binnen en er wacht een leven vol onbekende avonturen op me, West heeft zijn doctoraat behaald en rijdt zijn rooskleurige toekomst tegemoet, waarin hij iets geweldigs en gewichtigs zal doen. We hebben allebei gekregen wat we wilden.

‘Nee, echt, ik ben oké,’ verzeker ik haar. ‘Ik ken hem amper.’

Candi staart me aan. ‘Wat bedoel je?’

Ik wijs naar het appartement achter me. ‘West en ik trouwden alleen zodat we via de universiteit een goedkope woning konden huren. Maar wel heel lief, dank je.’

Ik schenk haar nog een glimlach, geef de hand die nog steeds op mijn arm ligt een geruststellend kneepje en loop naar binnen. Tijd om zombies af te knallen.

1

Anna

Drie jaar later

Als je me jaren geleden toen ik nog studeerde had verteld dat ik op mijn vijftiende 's nachts als kassière in een avondwinkel zou werken, had ik je... Nou ja, dan had ik je misschien wel geloofd. Kort nadat ik met mijn studie geneeskunde was begonnen, ontdekte ik dat mijn brein en wetenschap toch echt geen match waren en besloot ik prompt om te switchen naar beeldende kunst, waarmee ik ook accepteerde dat ik waarschijnlijk een carrière als kunstenaar-in-armoe tegemoet zou gaan. Iedereen die deze studie aan UCLA afrondt, zal ooit de droom hebben gekoesterd te worden ontdekt als hét nieuwe megatalent in filmset- of kostuumontwerp, of als de hippe nieuwe it-girl. Maar de meer realistische types onder ons, van wie het de ambitie is om simpelweg de huur en zorgverzekering te kunnen betalen, weten dat het veel meer voor de hand ligt dat we onze tijd zullen vullen met flutbaantjes, en in de avonden als hobby wat schilderen. Dus zal het niemand verbazen, en vooral mezelf niet, dat ik me om kwart voor een 's nachts achter de balie van Pico Pick-it-Up bevind en niet op een of ander fancy feestje waar ik me moeiteloos tussen de elite van de kunstwereld beweeg.

Maar nu de medische kosten van mijn vader langzaam oplopen, zal ik toch op de een of andere manier wat hoger op de carrière ladder moeten zien te komen.

Voorzichtig blader ik door een *US Weekly* die ik uit het tijdschriftenrek heb geleend en laat me inspireren door alle lucratieve opties die voorbijkomen. Heb ik het toch in me om een befaamde kunstcriticus te worden die op een dag tussen de gespote celebrity's staat afgebeeld? Ik ben jong en draag weleens een T-shirt zonder bh. Dan ben ik er toch al bijna?

Ik laat mijn fantasie even de vrije loop.

Gespot: Instagramsensatie Anna Green bij de biowinkel met een perfecte hoge knot!

TikTok-ster Anna Green en haar hotte lover, acteur Bladiebla, knuffelend gezien bij Soho House.

Ik vraag me af wat een influencer tegenwoordig verdient en of het de moeite en vernedering waard zou zijn om met behulp van een selfiestick een monoloog te houden voor het schilderij *Woman with a Book* van Picasso in het Norton Simon Museum. Of het geduld dat ik op zou moeten brengen om een ringlamp precies goed neer te zetten zodat ik online kan laten zien hoe je minitijgertjes op je oogleden kunt schilderen met vegan make-upproducten.

Deze kleine gedachtendwaling heeft alvast iets heel erg duidelijk gemaakt: ik ben veel te lui om een goede influencer te zijn.

Maar het is oké. Met de vijf nachten die ik hier werk, de drie lunchdiensten bij Amir's Café, af en toe wat honden uitlaten en hier en daar een plasmadonatie als het echt nijpend wordt, lukt het me om de huur te betalen, en het merendeel van de zorgverzekering en medische kosten van mijn vader. Dat is het belangrijkste. Even diep ademhalen. Ik sla de bladzijde om en begin een artikel te lezen over bekende exen met een arsenaal aan *red flags*. 'Anna.'

Ik buig me ver over de balie en kijk naar links en naar rechts. Ricky, mijn baas, staat in de deuropening van zijn kleine, benauwde kantoortje. Vlassig blond haar valt over zijn jongensachtige ogen en hij heeft zijn gebalde vuisten op zijn smalle heupen gezet. Hij draagt een Naruto-T-shirt en een joggingbroek met het logo van zijn alma mater, Hamilton High School.

‘Ja?’

‘Kan ik je even spreken?’

‘Tuurlijk.’ Ik wijs met mijn duim naar de ingang van de winkel achter me. ‘Zal ik de deur even op slot doen?’

Hij schudt zijn hoofd. ‘Het is één uur ’s nachts. De kans dat er een klant komt is nihil.’

‘Prima.’ Ik spring van mijn kruk en zet het tijdschrift voorzichtig terug in het rek voordat ik richting het kantoortje dans. Nadat Ricky vorig jaar zijn middelbareschooldiploma had behaald, gaf hij aan nul interesse te hebben in een vervolgstudie, waarna zijn ouders aanboden hem de verantwoordelijkheid te geven over een van hun Pick-It-Uplocaties. De winkel is gevestigd op de hoek van Pico en Manning, en zit letterlijk gesandwichd tussen een Subway en een andere broodjeszaak. Ik ben dol op Barb en Paul, maar niet bepaald op hun zoon. Op zijn achttiende verjaardag vroeg hij me mee uit eten, en hij heeft me nooit vergeven dat ik het aanbod afwees. Sindsdien speelt hij de strenge baas als hij tegen me praat. Vrij sneu.

In de deuropening leun ik tegen de deurpost en veeg mijn veel te lange pony uit mijn gezicht, die half roze is en half uitgroei. Ja, ik had weken geleden al een afspraak willen maken bij de kapper, maar het staat nu eenmaal laag op mijn prioriteitenlijstje. ‘Wat kan ik voor je doen?’

Hij strekt een van zijn iele armen uit en wijst met een gewichtige blik naar de stoel tegenover hem. Het lijkt op een stoel van een lagere school, met zijn gekleurde plastic zitting en frame van ronde buizen. Gek genoeg zit er geen lagere school in de buurt. De stoel dook op een dag op in de steeg achter de winkel en staat sindsdien in dit kantoortje. ‘Zou je even plaats willen nemen?’

Ik ga zitten, maar blijf achteromkijken naar de ingang van de winkel. Ook al heeft Ricky me zelf hierheen geroepen, ik blijf het vervelend vinden om mijn kassa achter te laten. Drie dagen geleden is een winkel verderop in de straat overvallen; het laatste waar ik op zit te wachten is een eikel die nu naar binnen stormt en alle cash uit de kassa trekt. ‘Kunnen we dit echt niet in de

winkel doen? Het voelt niet goed om die zo onbeheerd achter te laten.'

'Hoe ironisch.'

Ik draai me om en kijk hem aan. Hij torent boven mij in mijn kleine stoeltje uit en ik realiseer me dat hij dit expres doet. 'Pardon?'

Hij laat een potlood tussen zijn vingers ronddraaien. Zijn nagels zijn tot op de huid afgebeten, op zijn rechterhand zijn nog net de lijnen van een stempel van Randy's Arcade te zien en hij draagt de ring van zijn middelbare school. Hij gaat rechtop zitten in een poging langer te lijken, ondanks zijn een meter zestig. Soms teken ik karikaturen van hem als een soort dwerg in het veel te grote pak van zijn vader, zijn voetjes in veel te grote schoenen. Kinderachtig, maar het helpt me de diensten door te komen als Ricky extra irritant is. 'Ironisch dat je doet alsof het je boeit als er iets gestolen wordt.'

'Ironisch?' vraag ik. 'Hoezo?'

'Je hebt gisteren een pakje kauwgum gepakt, zonder te betalen. Ik zag het op de camerabeelden.'

Ik knijp mijn ogen dicht en herinner me ineens dat ik gisteravond inderdaad kauwgum had gepakt. Ongeveer een halfuur nadat ik was begonnen. 'Hoe weet je dat ik er niet voor heb betaald?'

Hij wijst naar de beveiligingscamera in de hoek van het kantoorje, om me te herinneren aan de camera's in de winkel zelf. Maar als hij zo zeker weet dat ik niet heb betaald, dan kan dat maar één ding betekenen...

'Je hebt acht uur aan camerabeelden van mij bekeken?'

Ricky schuift ongemakkelijk heen en weer in zijn bureaustoel, waardoor het kunstleer het geluid van een scheet maakt. Met een rood gezicht verdedigt hij zichzelf. 'Ik heb het versneld afgespeeld.'

Ik ken die oude beveiligingscamera's. Versneld afspelen betekent hoogstens dat de snelheid verdubbeld wordt. 'Oké, dus je geeft toe dat je vier uur aan beelden van mij hebt bekeken?'

Geïrriteerd wuift hij mijn vraag weg. ‘Het gaat niet om de tijd die ik hieraan heb besteed.’

Ik wil reageren, maar slik mijn antwoord in. *Vier uur verspilde tijd klinkt een stuk belachelijker dan zeiken over één pakje kauwgum van twee dollar op een dienstverband van drie jaar, of het feit dat je denkt hier te moeten zijn terwijl er gemiddeld een halve klant per uur komt.*

In plaats daarvan zeg ik: ‘Ik was het compleet vergeten. Ik had geen kleingeld bij me en weet dat je voor pinbetalingen onder de tien euro vijf dollar extra moet betalen.’

‘Dan had je een briefje in de kassa achter moeten laten.’

‘Een briefje?’

Hij knikt. ‘Ja, op een leeg bonnetje bijvoorbeeld. Met daarop het verschuldigde bedrag.’

‘En wat had Kelly daar dan mee moeten doen toen ze mijn dienst overnam?’

‘Ze had het briefje aan mij kunnen geven en dan had ik geweten dat je een pakje kauwgum had gepakt en dat je het later zou betalen.’

‘Maar je wist al dat ik een pakje kauwgum had gepakt. Je hebt toch naar die hele video zitten kijken?’

Hij ziet er verbeterd uit. ‘Het punt is dat we je niet kunnen vertrouwen.’

‘Ricky. Ik werk hier al drie jaar. Dit is de eerste keer dat er een issue is. Ik betaal je gewoon nu meteen terug, oké?’

Zijn gezichtsuitdrukking maakt duidelijk dat het niet oké is.

Ik ga achteroverzitten op mijn kleine stoeltje. ‘Ah. Ik begrijp het al. Dit gaat nog steeds over die date.’

Ricky leunt naar voren en vouwt zijn vingers in elkaar, zoals zijn vader doet als hij in mentormodus is. Maar Paul zou me een spreekbeurt van twee uur kunnen geven over succesvol zijn in je werk en ik zou aan zijn lippen hangen omdat hij charisma heeft, om anderen geeft en keihard heeft gewerkt om vier zaken te kunnen openen in het centrum van Los Angeles. Ricky heeft nog geen dag van zijn leven hard gewerkt. Voor zijn zestiende

verjaardag kreeg hij een Audi, voor zijn achttiende deze winkel, waar hij zijn tijd als manager blijkbaar het liefst besteedt aan het bekijken van video's van mij op de dagen dat ik een rokje draag. Dus vind ik het behoorlijk moeilijk te geloven als hij antwoordt: 'Het gaat niet om die date.'

'O, echt niet?'

'Nee, daar gaat het níét om.'

'Kom op, Ricky, dit slaat nergens op.'

'De naam is Derrick.'

'Kom op, Dérrick, dit slaat nergens op.'

Hij loopt rood aan. 'Dit is een issue tussen de eigenaar van deze zaak en zijn medewerker. Het spijt me, Anna, maar je kunt gaan.'

Mijn oren fluiten. Koud zweet breekt uit over mijn hele lichaam. 'Je ontslaat me op staande voet vanwege een pakje kauwgom?'

'Dat klopt.'

'Weten Barb en Paul hiervan?'

'Mijn ouders zijn ervan op de hoogte.'

Zijn woorden landen als een harde vuist in mijn maag. Barb en Paul weten dat ik door hun zoon word ontslagen vanwege zoiets pietluttigs en hebben daar blijkbaar geen problemen mee. Auw.

Ricky leunt naar voren en zegt: 'Anna? Heb je me begrepen? Je kunt de sleutels meteen achterlaten. Ik regel je laatste salaris.'

Ik knipper een paar keer en ga staan. 'Vergeet niet de prijs van het pakje kauwgom van dat laatste loonstrookje af te trekken.'

'Heb ik al gedaan.'

Zodra ik de winkel verlaat en mijn aftandse auto niet op zijn gewoonlijke plek zie staan, kom ik tot het gruwelijke besef dat dit slechts het begin is van een soort domino van clusterfucks. Ik herinner me dat ik ergens anders moest parkeren omdat de weg was afgesloten vanwege een pechgeval. En dat ik had bedacht dat ik de auto zou verplaatsen zodra de weg weer open was, of in

ieder geval de parkeermeter bij zou vullen. En dat ik dit allebei niet heb gedaan.

Van een pakje kauwgum van twee dollar naar een parkeerboete van vijfenveertig dollar.

Bij de auto aangekomen zie ik niet alleen de verwachte parkeerboete onder de ruitenwisser, maar ook een grote zwarte kras op de deur aan de bestuurderskant, waar iemand me geramd heeft en daarna doodleuk weg is gereden. Zo hard geramd dat de deur niet goed meer sluit.

Het regent nooit in Los Angeles in april. Maar zodra ik de snelweg op rij begint het te hozen alsof het einde der tijden nabij is. Dankzij het nieuwe ontwerp van mijn autodeur ben ik aan de linkerkant binnen luttele seconden zeiknat. Bij het appartementencomplex aangekomen blijkt mijn parkeerplek bezet door de auto van het vriendje van mijn huisgenote. Ik ben uren eerder thuis dan verwacht, dus ik kan het hem niet echt kwalijk nemen. Het weerhoudt me er niet van zijn auto te blokkeren met de mijne, de sleutel uit het contact te trekken en mijn voorhoofd tegen mijn stuur te leggen. Ik haal een paar keer diep adem.

Fuck my life.

Eén ding tegelijk, klinkt de diepe, lage stem van mijn vader in mijn hoofd. *Breng morgen eerst je auto naar de garage. Daarna bel je Viv om te vragen of je meer uren kunt werken in het café.*

‘Alles komt goed,’ zeg ik tegen de lucht, die op miraculeuze wijze weer kraakhelder is nu ik thuis ben. Ik herhaal de woorden tegen mezelf terwijl ik uit de verwrongen auto stap. Nog eens terwijl ik naar de deur staar die niet meer dicht wil en weer naar binnen kruip om alle dingen van enige waarde mee te nemen. Nog eens als ik ontdek dat de AirPods die ik met kerst van mijn vader heb gekregen en die ik in mijn dashboardkastje bewaarde al zijn gestolen. Samen met de tien dollar die ik altijd in de auto heb liggen voor nachtelijke bezoeken aan fastfoodrestaurants.

Waarom heb ik die tien dollar niet gebruikt om dat fucking pakje kauwgum van te betalen?

Wacht. Nee. Waarom moest Derrick zo fucking kinderachtig

zijn om me te ontslaan vanwege zoiets onbenulligs? Zo infantiel!
Eén ding tegelijk, broemt de stem van mijn vader nog een keer.

Ik ren de trap op naar ons appartement, draai de sleutel in het slot om en hoor nog net een paniekerig ‘O shit!’ voordat ik de deur openzwaai en oog in oog sta met Lindy, mijn huisgenote, en Jack, haar vriendje, in een zeer compromitterende positie op mijn geliefde echtscheidingsbank. Jack is poedelnaakt, bezweet en – o, geweldig – nog steeds hard. Zodra ik besef waar ik naar kijk, draai ik me snel om. Lindy’s handen en enkels zijn aan elkaar vastgebonden, dus ze kan geen kant op. Jack doet zijn best haar zo snel mogelijk los te maken, terwijl ze in koor onafgebroken hun excuses aanbieden. Mijn eigen excuses voor het te vroeg thuis zijn verdwijnen in de chaos en ik leun met mijn hoofd tegen de muur en wens vurig dat ik met die muur zal versmelten en in de fundering van het huis kan verdwijnen. Ik zou een uitstekende geest zijn.

Ik draai me pas weer om als ik de deur van Lindy’s slaapkamer hoor en de chaos verstomt. Ik leun met mijn rug tegen de muur en weet niet precies of het prikkende gevoel van tranen komt door een aanstormende huilbui of paniekaanval.

In de koelkast vind ik alleen wat kaas, melk en een vergeten bos slappe wortels. Het restje tajine dat ik had bewaard voor na mijn nachtdienst is buitgemaakt door Bondage-Lindy en Zweverige Jack.

Ik loop naar mijn kamer, laat me op bed vallen en staar naar het plafond, zo terneergeslagen dat ik niet eens de puf op kan brengen om een karikatuur van Ricky te tekenen. Tegen alle muren staan schilderijen, drie rijen diep, stuk voor stuk gigantische canvassen met bloemen, de meesterwerken van de natuur. Het is onmogelijk om de details van de schaduwen binnen in een bloemknop met een penseel te evenaren, of om het zachte kleurenspeel van de meeldraden weer te geven, of om het complexe patroon van lichtvlekjes op een bloemstengel vast te leggen, maar ik blijf het keer op keer proberen. Ik moet het proberen. Gisterochtend heb ik de laatste hand aan mijn nieuwe persoonlijke favoriet

gelegd, een enorme rode papaver met een verborgen universum van stuifmeel in een diepzwart centrum van de bloem. Het staat tegen de muur en verbergt deels het schilderij erachter: ragfijne ranonkelblaadjes, verzwaard door regendruppels.

Helaas valt er geen droog brood te verdienen met de schilderen. Het laatste wat ik wil is weer een baantje in een nachtwinkel of een Starbucks, als iemands overwerkte en ondergewaardeerde assistent, als influencer of Uberchauffeur, of als serveerster. Ik wil schilderen. Maar ik kom om in voltooide werken waar niemand op zit te wachten. De droom die ik ooit had om te kunnen leven van mijn kunstwerken is lang geleden vervlogen. Na mijn afstuderen heb ik een paar werken verkocht en zelfs een manager gevonden na een expositie in Venice Beach waar veel om te doen was, maar ik heb al anderhalf jaar geen tentoonstelling meer gehad en mijn manager laat inmiddels ook al een jaar niks meer van zich horen. Of ik nou wil of niet, morgen zal ik alle koffiezaken en nachtwinkels af moeten gaan op zoek naar werk.

Ik hoor het geluid van een nieuwe e-mail op mijn telefoon en even hoop ik dat het Barb en Paul zijn die zich om kwart over twee 's nachts verontschuldigen voor de actie van hun zwakzinnige zoon. Maar nee, hij is van het ziekenhuis. Mijn deel van de rekening voor de laatste ronde chemo van mijn vader.

Ik grijp mijn dekbed en rol me erin op met mijn gezicht in het kussen.